

El 'nasciturus'

Això era l'any 1977, durant les primeres eleccions democràtiques, a les quals (de manera imprudent, però necessària) vaig concórrer en condició de candidat. Va ser una campanya molt educativa, almenys per

Joan Francesc Mira

a un candidat de resultats tan incerts com jo. Fins i tot el senyor bisbe de Castelló em va convocar, per a saber quin programa teníem, els d'aquell PSPV original (no el que després s'apoderà del nom que no aplica ni practica), sobretot en matèries que en diríem de moral o de doctrina canònica i romana: el bon home, escoltant-me, sembla que no es va espantar de res. I també em convocaren les digníssimes senyores d'una associació de dames catòliques o cosa semblant, que van omplir una sala gran per a escoltar què els havia de dir un candidat perillósament d'esquerra, i a més a més *nacionalista*. Vaig parlar amb discreció, i al col·loqui la primera pregunta, potser la que més els importava, va ser sobre la matèria perenne de l'avortament. Miren, senyores, que els vaig dir, avortar, per a una dona, és sense dubte una experiència molt dura, traumàtica, sovint perillosa, i per tant ningú no pot dir que està "a favor de l'avortament". Les senyores catòliques van somriure, alleujades. Ara bé, vaig continuar, si per una raó o una altra una dona ha de passar per aquest tràngol, només falta que això es considere un delictes i que la dona haja d'acabar a la presó, no creuen vostès? Les senyores es van quedar sense saber què dir, davant d'aquella resposta meua, tàctica i una mica arriscada. Després, una altra em preguntà sobre el *dret a la vida* i els llocs comuns habituals, que si avortar és assassinar una criatura, i tot això que fa tants anys que es predica en sermons, cartells, pamflets, proclames i manifestacions. Doncs, no, senyora, que li vaig respondre, perquè això que vostè diu, amb aparença de raó, parteix d'una teoria molt peculiar i molt insostenible: parteix d'una greu confusió de conceptes, segons la qual vida humana i persona humana serien termes rigorosament sinònims. Però mire vostè, senyora, un òvul acabat de fecundar, un grumollet de cèl·lules, és *vida humana* només en el sentit que és també vida humana qualsevol fragment d'un

cos humà, unes gotes de sang, un qualsevol trosset de carn, que són matèria humana i viva. Ajudar l'adjectiu *humana* al substantiu *vida*, i a continuació redactar manifestos, convocar manifestacions, escampar imatges de criatures de bolquers

al costat d'animalets protegits, i dir-ne, de tot això, *defensa de la vida* és un sofisma indigne i profundament immoral. Com si els qui no pensen com ells foren defensors de la mort. Ara mateix no recorde si la senyora pogué respondre o no.

Però la confusió de conceptes i de termes es manté obtusament, convertida en un dogma sagrat, i projectada a l'esfera del dret amb el concepte incert i vagarós de *nasciturus*, que vol dir simplement 'el que ha de nàixer'. Segons la qual teoria, almenys en la interpretació canònica, que és la de l'actual ministre de Justícia del Regne d'Espanya, un embrió de poques cèl·lules és ja una personeta, un ciutadà amb tots els drets civils i religiosos. Déu, se suposa que diu l'estranya teoria, infon l'ànima espiritual en el moment que l'òvul rep l'espermatozou –no se sap què hi pot fer un esperit en un lloc tan difícil, però tant se val–, i per tant a partir d'aquell moment tenim ja complet un ésser humà perfectament batejable. El *nasciturus*, doncs, des del primer minut seria una persona. A propòsit d'aquesta insigne collonada teològica, ja fa deu anys jo recordava ací mateix que, si la Santa Mare Església hi creguera realment, el Codi Canònic establiria que tot embrionet aparegut viu a la llum –per avortament prematur o per qualsevol altra causa, inclosa la fecundació *in vitro*– hauria de ser ràpidament batejat, li hauria de ser assignat un nom cristià, i hauria de ser inscrit en el registre parroquial corresponent. Si cregueren de veritat en la insostenible teoria, els bons metges catòlics dels hospitals catòlics cridarien el capellà de la casa per a batejar canònicament (amb efectes retroactius, si és el cas) cada embrió que els caiguera a les mans, altrament tots aquests *nascituri* microhumans (inclosos els congelats) no tindrien més opció que passar l'eternitat als llimbs amb la resta d'innocents sense baptisme, no podrien aspirar mai al cel. Però no tinc notícia que hagen batejat mai un *nasciturus* gros com un cap d'agulla.

“Però la confusió de conceptes i de termes es manté obtusament, convertida en un dogma sagrat, i projectada a l'esfera del dret amb el concepte incert i vagarós de 'nasciturus', que vol dir simplement 'el que ha de nàixer'. Segons la qual teoria, almenys en la interpretació canònica, que és la de l'actual ministre de Justícia del Regne d'Espanya, un embrió de poques cèl·lules és ja una personeta, un ciutadà”